

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σανδῆς**, (συνέχεια), μετάφρασις
 Ι. Ι. Σκυλίσης. — ΟΔΙΒΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια),
 μυθιστορία ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝ-
 ΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρασις Δμλ. — ΛΕΥΚΗ
 ΛΟΡΖΥ, διήγημα Αἰμ. Σουθέστρ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτία :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
 Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Ἐδύθεισεν τὴν αἰχμὴν τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ βαθύτερον (Σελ. 84).

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσης.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

Ἐξάπαντος ὁ Λεώνης θὰ ἦτο κάπως
 ἀνήσυχος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀλλ'
 ὅμως ἠπόρησα διὰ τὴν ἀταραξίαν καὶ γα-
 λήνην του. Ὁμίλει περὶ ἐμοῦ εἰς τὴν ἐ-
 ρωμένην του, ὡς νὰ μὴν εἶχεν αὐτὴ οὐδ'

ἐλαχίστην ὑποψίαν περὶ τῆς πανουργίας
 του, καὶ ἐνώπιόν μου τὴν ἐξέφραζε τὴν ἀγά-
 πην του ὡς νὰ ἦτο ἀδύνατον ἐγὼ νὰ πειρα-
 χθῶ ἢ νὰ αἰσθανθῶ τινα θλίψιν ἐκ τούτου.
 Ἡ πριγκήπισσα ἐφαίνετο ἐκ διαλειμμά-
 των ὅτι δὲν ἦτο ἐντελὴς πεπεισμένη περὶ
 τῆς ἀδελφότητός μου μετὰ τὸν Λεώνην, καὶ
 εἶδα ἀπὸ τὰ βλέμματα καὶ τοὺς λόγους
 της ὅτι μ' ἐσπούδαζεν, ὅπως ἀποβάλλῃ
 τὰς ὑποψίας της ἢ ὅπως τὰς πιστεύσῃ ὡς
 βασίμους· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πρῶτης μου ἡ
 φυσικὴ ἀπεμάκρυνε πᾶν εἶδος μίσους, τὰ-

χιστὰ τὴν ἐνέπνευσα ἐμπιστοσύνην, καὶ
 καθὼς ζηλότυπος αὕτη εἰς τὸν ὑπέρτατον
 βαθμόν, ἔκρινεν ὅτι ἀδύνατον ἦτο εἰς ἄλ-
 λην γυναῖκα νὰ στέρξῃ εἰς τοιαύτην ὑπό-
 κρισιν. Ὑπάρχουν ραδιοῦργοι γυναῖκες ἰ-
 καναὶ πρὸς τοῦτο, ἀλλ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς
 μου καὶ ἡ φυσιογνωμία μου ἀπέειχον τοῦ
 νὰ με παραστήσωσιν ὡς μίαν ἐξ αὐτῶν.
 Ἡ πριγκήπισσα συνέλαβε πρὸς ἐμὲ ἄκραν
 συμπάθειαν. Πλέον δὲν ᾔθελε νὰ ἐξέλθω
 τοῦ κοιτῶνός της, με κατεθώπευε ἀδιά-
 κοπχ, μ' ἔδιδε δῶρα· τόνον, ὥστε ἡ ἐλευ-

θεριότης της κατήντα ως εξευτελιστική πρὸς ἐμέ. Μὲ ἤρχετο νὰ μὴ τὰ δέχωμαι εἰς τὸ ἐξῆς· ἀλλὰ διὰ τὸν φόβον μήποτε δυσαρεστήσω τὸν Λεώνην, ὑπέμενα καὶ αὐτὸ τὸ τραῦμα τῆς φιλοτιμίας μου. Τὸ ὑπέφερα κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, καὶ οἱ ἀγῶνες τοὺς ὁποίους κατέβαλα ὅπως κάμψω εἰς τοῦτο τὴν ὑπερηφάνειάν μου, εἰναί τι ἀνήκουστον. Ἀλλ' ὅμως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατηνύσθησαν αὐταί μου αἱ ἀντιλήψεις, καὶ ἡ διάθεσις τοῦ πνεύματός μου ἀπέβη ἀνεκτὴ. Ὁ Λεώνης μ' ἐξέφραζεν ἐν τῷ κρυπτῷ διάπυρον εὐγνωμοσύνην καὶ ἀγάπην ἀπεριόριστον, ἡ δὲ πριγκήπισσα καὶ μ' ὅλας τὰς φαντασιοπληξίας της, καὶ τὰς ἀδημονίας καὶ θλίψεις τῶν ὁποίων μ' ἐγίνετο πρόξενος ὁ πρὸς αὐτὸν ἔρωσ της, κατέστη εἰς ἐμέ εὐάρεστος καὶ σχεδὸν προσφιλής. Εἶχε τὴν καρδίαν διακαῇ μᾶλλον ἢ τρυφερᾶν, τὸν δὲ χαρακτήρα μᾶλλον ἄσποντον ἢ ἐλευθέριον· ἀλλὰ κατὰ τοὺς τρόπους διέπρεπε μάλιστα· ἡ χάρις των εἶχεν ἀκαταμάχητον ἐλκυστικόν. Ἐν μέσῳ τοῦ ὀδυνηροῦ νοσήματός της ἐσπινθήριζεν ἡ εὐφυΐα εἰς τοὺς λόγους της. Οἱ χαριεντισμοί της, ἡ ἐκλογὴ τῶν εὐστόχων καὶ ὁμοῦ κολακευτικῶν λέξεων δι' ὧν μὲ νῦχαρίσκει διὰ τὰς περιποιήσεις μου ἡ μὲ παρεκάλει νὰ λησμονῶ τοὺς θυμούς της, αἱ μικραὶ κολακεφαί της, ἡ λεπτογνωμία καὶ ἡ φιλαρέσκεια ἥτις τὴν συνώδευσε καὶ ἔως εἰς τὸν τάφον, τὰ πάντα ἐκείνης τῆς γυναικὸς εἶχόν τι πρωτότυπον, εὐγενὲς καὶ χάριεν, διὸ καὶ τὴν ἐθαύμαζα, καθ' ὅσον μάλιστα ἔως τότε ποτὲ δὲν εἶχα ἰδῆ ἐκ τοῦ πλησίον ἄλλην τινὰ τοῦ βαλμοῦ τῆς γυναικῆς, οὔτε ἡμην συνειδημένην εἰς τὸ μέγα θέλημα τὸ ὁποῖον ἀποκατὰ ἐκ τῆς ἔξεως τοῦ καλοῦ κόσμου. Κατεῖχε τὸ προτέρημα τοῦτο εἰς τόσῃ ἐντέλειαν, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῶ, καὶ ὑπεχώρησα εἰς τὴν κυριότητά της. Μὲ τὸν Λεώνην ἦτο τόσον ἐρασμία καὶ εἰς λόγους πανούργους τεχνήτρια, ὥστε ἔβλεπα πόθεν αὐτὸς τὴν ἠράσθη, τὸ ἐθεώρησα ὡς οὐδόλως παρὰ δόξον, καὶ ἐπὶ τέλους συνείδησα νὰ τοὺς βλέπω ἀντασπαζομένους καὶ ν' ἀκούω χωρὶς ἀδημονίαν τὰς ἀνικαρὰς ἐρωτολογίας των. Ἀληθῶς, ἐνίοτε εἶχαν καὶ οἱ δύο τόσῃν χάριν καὶ τόσῃν εὐφυΐαν, ὥστε ἐτερπόμεν ἑνῷ τοὺς ἤκουα, εὕρισκε δὲ τρόπον ὁ Λεώνης ν' ἀπευθύνῃ τότε καὶ πρὸς ἐμέ φράσεις τινὰς τόσον λεπτὰς, ὥστε ἀκόμη ἠσθάνομην εὐδαιμονίαν ἐντὸς τοῦ μισαροῦ ἐξευτελισμοῦ μου. Τὸ μῖσος τὸ κατ' ἀρχὰς διαδηλωθὲν πρὸς ἐμέ ἀπὸ μέρους τῶν θεραπόντων τῆς πριγκήπισσης κατηνύσθη ταχέως, χάρις εἰς τὴν φροντίδα μου ν' ἀφίνω εἰς αὐτοὺς ὅσα μικρὰ δῶρα ἐλάμβανα πρὸς τῆς δεσποίνης των· εἴ τι δὲ καὶ τῶν ἀνεψιῶν καὶ ἐξαδέλφων της ἀπέκτησα τὴν ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην. Μία χαριεστὰ μὲν μικρὰ ἀνεψία της, τὴν ὁποῖαν κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελε νὰ ἰδῇ, εἰσήχθη διὰ τῶν προσπαθειῶν μου πλησίον της καὶ τὴν ἤρεσε καθ' ὑπερβολὴν· τότε τὴν παρεκάλεσα ὅπως ἐπιτρέψῃ νὰ χαρίσω εἰς αὐτὴν τὴν μικρὰν κόρην ἐν εὐμορφον κόσμημα, τὸ ὁποῖον μὲ εἶχε βιά-

σει νὰ δεχθῶ κατ' ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ, αὐτὴ δὲ ἡ ἐλευθεριότης μου τὴν παρεκίνησε νὰ δώσῃ εἰς τὴν κόρην καὶ ἄλλο δῶρον πολὺ πλέον βαρύτερον. Ὁ Λεώνης ὅστις μ' ὄλην του τὴν ἀπληστίαν εἰς χρήματα καὶ δῶρα ἀπέχετο τοῦ νὰ ἦναι μικροπρεπής, καὶ αὐτὸς εἶδε μετὰ χαρὰς τὸ βοήθημα τὸ ὁποῖον ἀπενεμήθη εἰς τὴν πτωχὴν καὶ ὀρφανὴν κόρην, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ συγγενεῖς ἤρχοντο νὰ πιστεύουν ὅτι οὐδένα φόβον εἶχαν ἐξ ἡμῶν, καὶ ὅτι ἡ φιλία μας πρὸς τὴν πριγκήπισσαν ἦτο ἀφιλοκεδής, εὐγενὲς φιλία. Ἐπαυσε λοιπὸν πᾶσα ἀπόπειρα συκοφαντίας κατ' ἐμοῦ, καὶ δύο ὅλους μῆνας ἐζήσαμεν βίον εἰρηνικώτατον. Ἐθαύμαζα βλέπουσα ὅτι ἡμην σχεδὸν εὐδαιμών.

Κ'

Ἡ μόνη σπουδαία ἀνησυχία μου προήρχετο ἐκ τῆς ἀπαύστου περὶ ἡμᾶς παρούσης τοῦ μαρκησίου. . . Εἰσήχθη, οὐκ οἶδα ἐπὶ τίνι τίτλῳ, πλησίον τῆς πριγκήπισσης καὶ τῆς διεσκέδαζε τὰς ὥρας διὰ τῆς καυστικῆς καὶ φιλοκατηγόρου ἀδολεσχίας του. Ἀκολουθῶς παρελάμβανε τὸν Λεώνην εἰς τὰ ἄλλα δώματα καὶ εἶχε μακρὰς μετ' αὐτοῦ συνομιλίας, μετὰ τὰς ὁποίας ὁ Λεώνης ἐξήρχετο πάντοτε συθροπῶς.

— Μισῶ καὶ ἀποστρέφομαι τὸν Λωρένσον, μ' ἔλεγε πολλάκις· εἶναι ὁ χειρίστος τῶν κατεργάρηδων ὅσους ἐγνώρισα ποτέ· εἶναι ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ πράξῃ.

Τότε τὸν παρεκίνησαν νὰ κόψῃ πᾶσαν σχέσιν μετ' αὐτοῦ· ἀλλὰ μὲ ἀπεκρίνετο:

— Τοῦτο εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον, Ἰουλίττα· σὺ δὲν εἰδεύρεις ὅτι, ὅταν δύο ἀχρεῖα ὑποκείμενα συνέπραξαν εἰς κακουργίαν τινὰ, δὲν ἔρχονται πλέον τὸ παράπαν εἰς ἔριδα, εἰμὴ ὅπως στείλῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον εἰς τὴν λαίμημόν.

Οἱ ἀπάισιοι αὐτοὶ λόγοι τόσον ἄλλοκότως ἀντήχουν εἰς τὸ ὦρατον ἐκεῖνο παλάτι, ἐν μέσῳ τοῦ εἰρηνικοῦ βίου τὸν ὁποῖον διήγαμεν, καὶ εἰς τὰ ὅσα σχεδὸν ἐκείνης τῆς πριγκήπισσης, τῆς τόσον χαριέσσης καὶ τόσον εὐπίστου, ὥστε διεπέρα τὰς φλέβας μου ῥίγος ὅταν τοὺς ἤκουα.

Ἐν τούτοις οἱ πόνοι τῆς ἀσθενούς μας ἠϋζάναν ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν, καὶ τάχιστα ἦλθεν ἡ στιγμή νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν ἀναπόφευκτον θάνατον. Τὴν εἶδαμεν νὰ σβύνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἔχασε τὴν ἀγχινοίαν της, τοὺς ἀστεϊσμούς καὶ τοὺς ἐρασμίους λόγους της.

— Πόσον λυπούμαι, ἔλεγεν εἰς τὸν Λεώνην, ὅτι ἡ Ἰουλίττα εἶναι ἀδελφὴ σου! Τώρα ὅτε ἐγὼ ἀναχωρῶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἀνάγκη νὰ σὲ παραιτήσω. Δὲν εἰμὶ πορῶ ν' ἀπαιτήσω οὔτε νὰ ἐπιθυμήσω νὰ μείνης εἰς ἐμέ καὶ μετὰ θάνατόν μου πιστός. Δυστυχῶς, θὰ κάμῃς ἀνοησίας, θὰ πέσης εἰς κάμειαν γυναῖκα ἀναξίαν σου. Δὲν εἶδα εἰς τὸν κόσμον ἄλλην γυναῖκα ἀξίαν σου παρὰ τὴν ἀδελφήν σου· εἶναι ἕνας ἄγγελος, καὶ μόνος σὺ εἶσαι ὡσαύτως ἀντάξιός αὐτῆς.

Δὲν ἐδυνάμην ν' ἀνθέξω εἰς τὰς εὐμενεῖς

αὐτὰς ἐκφράσεις της, καὶ καθόσον ὁ θάνατος ἀπέσπα ἀπὸ ἡμᾶς αὐτὴν τὴν γυναῖκα ἡ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη μου καθίστατο θερμότερα. Δὲν ἤθελα νὰ πιστεύσω ὡς πρᾶγμα δυνατόν ὅτι θὰ τὴν ἐχάναμεν μετ' ὅλον της τὸ πνεῦμα, μὲ ὅλην της τὴν γαλήνην, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτης ἡδίστης οἰκειότητος. Ἐλεγα· καὶ τώρα πῶς θὰ γίνῃ νὰ ζῶμεν χωρὶς αὐτὴν; Δὲν ἐδυνάμην νὰ φαντασθῶ τὴν μεγάλην ἐκείνην καθεδρὰν της, τὴν χρυσήν, εὐκαίρον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Λεώνη, χωρὶς νὰ ὑγρανηθοῦν οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπὸ δάκρυα.

Ἐνα βράδυ, ἐνῷ ἐγὼ ἀνεγίνωσκα εἰς ἐπήκοόν της, ὁ δὲ Λεώνης ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ τῆς ἐθέρμαινε τοὺς πόδας ἐντὸς θαλψιχειρίου, ἔλαβε μίαν ἐπιστολήν, τὴν ἀνέγνωσε τάχιστα, ἔβαλε κραυγὴν καὶ ἐλιποθύμησε. Ἐνῷ ἐγὼ ὤρμωμ εἰς βοήθειάν της, ὁ Λεώνης ἐπῆρε τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ χαμαὶ καὶ ἔλαβε γινώσκων τῶν ἐνδιαλαμβανομένων. Μ' ὅλον ὅτι ὁ γραφικὸς χαρακτήρ ἦτο παραποιημένος, ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο τοῦ ἀντικώμητος Χιάλλμη, καὶ περιεῖχε διαβολὰς κατ' ἐμοῦ, λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῆς οἰκογενείας μου, περὶ τῆς ἀρπαγῆς μου καὶ περὶ τῶν σχέσεών μου μετ' ὁ Λεώνην· πρὸς τούτοις δὲ μυρίας βδελυρὰς συκοφαντίας κατὰ τῶν ἡθῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρός μου.

Εἰς τὴν κραυγὴν τῆς πριγκήπισσης, ὁ Λωρένσος, ὅστις περιίπτατο διηνεκῶς ὡς ὄρνειον κακῶν οἰωνῶν γύρω μας, εἰσῆλθεν οὐκ οἶδα πῶς, καὶ ὁ Λεώνης, λαβὼν αὐτὸν κατὰ μέρος, τὸν ἔδειξε τὴν ἐπιστολήν τοῦ ἀντικώμητος. Ὅταν ἐπανῆλθαν καὶ οἱ δύο πλησίον μας, ὁ μὲν μαρκήσιος ἐτηρεῖτο ἡσυχότατος καὶ εἶχεν ἡ μορφή του τὸ σύνθημα σκαπτικὸν μεδιόμας της, ὁ δὲ Λεώνης, ὅλος τεθορυβημένος, ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν ἠρώτα διὰ τῶν βλεμματίων, τώρα τί μέλλει γενέσθαι;

Ἡ πριγκήπισσα ἔκειτο ἀκόμη λιπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ὁ μαρκήσιος ἀνέστειλε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸν ἀκούσω καὶ ἐγώ.

— Μὰ, ἀδελφέ, αὐτὴ ἡ γυναῖκά σου εἶναι εὐήθης εἰς βαθμὸν ἀφόρητον· τοῦ λοιποῦ ἡ παρούσα της ἐδῶ μετὰ ἀποβίνει εἰς κακὸν καὶ ὄχι καλόν. Βίπέ την νὰ πάγῃ ἔξω νὰ ζητήσῃ βοήθειαν. Ἀναδέχομαι ἐγὼ τὰ πάντα.

— Ἀλλὰ τί θὰ κάμῃς δηλαδὴ; ἠρώτησεν ὁ Λεώνης ἐναγωνίως.

— Μείνε ἡσυχος, ἔχω κάποιον μέσον πρὸ πολλοῦ ἤδη ἑτοιμόν· ἕνα χαρτάκι τὸ ὁποῖον κρατῶ ἐπάνω μου παντοῦ. Ἀλλ' ἀπόπεμψε τὴν Ἰουλίτταν.

Ὁ Λεώνης μὲ παρεκάλεσε νὰ κρατῶ τὰς γυναῖκας· ὑπήκουσα καὶ ἀπέθεσα τὴν κεφαλὴν τῆς πριγκήπισσης ἡρέμα ἐπάνω εἰς ἕνα προσκεφάλι. Ἀλλὰ καθ' ἡν στιγμήν ἐξηρχόμην τῆς θύρας, οὐκ αἶδα ποῖα δύναμις μαγνητικὴ μ' ἐκράτησε καὶ μ' ἐδίωκε νὰ ἐπιστρέψω. Εἶδα τὸν μαρκήσιον νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὴν ἀθηνῆ ὡς ὅπως τὴν βοηθήσῃ· ἀλλ' ἡ ὄψις του μ' ἐφάνη τόσον μοχθηρὰ, ἡ τοῦ Λεώνη τόσον ὠχρὰ, ὥστε φόβος μὲ ἦλθε ν' ἀφίσω τὴν ἐτ-οι

μοθάνατον ἐκείνην γυναῖκα μόνην μὲ αὐ-
τούς. Παραδόξου εἶδους ἰδέαι ἀμυδραὶ ὅ-
λαι ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν νοῦν μου· ἔτρεξα
μὲ ὁρμὴν εἰς τὴν κλίνην, καί, βλέψασα
εἰς τὸν Λεώνην ἔντρομος, τὸν εἶπα·

— Πρόσεξε, πρόσεξε!...

— Τί ; μὲ ἀπεκρίθη θαυμαστικῶς πῶς.
Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οὗτ' ἐγὼ ἤξευρα τί,
καὶ ὅτι ἐντράπην ἔπειτα διὰ τὴν τρέλαν
τὴν ὁποίαν ἔκαμα. Τὸ εἰρωνικὸν ὕφος τοῦ
μαρκησίου μὲ ἀπεσκότισε περὶ πλέον. Ἐ-
ξήλθα καὶ πάλιν ἐπέστρεψα μετὰ μίαν
στιγμὴν, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὰς θεραπαινί-
νας καὶ τὸν ἱατρὸν.

Οὗτος εὗρηκε τὴν πριγκίπισσαν δεινῶς
σπασμωδοῦσαν, καὶ εἶπεν ὅτι ἦτο χρεῖα
νὰ προσπαθῇσμεν ὅπως δυνηθῇ νὰ κα-
ταπῇ πάραυτα ἓνα δοῦκα φαρμάκου
κατευναστικοῦ. Ἐδοκίμασαν νὰ τῆς ἀνοί-
ξουν τὸ στόμα, ἀλλὰ ματαίως· εἶχε συ-
νεσφιγμένα τὰ δόντια.

— Ἡ σιγνύρα ἃς προσπαθήσῃ, εἶπε
μία τῶν θεραπαινίδων δεικνύουσα μὲ ἡ
πριγκίπισσα δὲν δέχεται τίποτε παρὰ μό-
νον ἀπὸ τὸ χέρι τῆς, καὶ οὕτε ἀρνείται
ποτέ ὅ,τι ἔρχεται ἀπὸ τὴν αὐθεντιά τῆς.

Ἐδοκίμασα τῶνόντι, καὶ ἡ ἀποθνήσκου-
σα ἐνέδωκεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ὅταν ἀπέσυρα τὸ κοχλιάρι ἀπὸ τὸ
στόμα τῆς, ἔλαβε καὶ οὕτως ἔχουσα τὸ
χέρι μου κατὰ τὸ σῆμα καὶ τὸ ἐσφιγ-
ξεν ἀσθενῶς· ἔπειτα ἐξέτεινε βιαίως τοὺς
βραχίονάς τῆς, ἐσηκώθη ὡς θέλουσα νὰ
ὁρμήσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ θαλάμου, καὶ πάλιν
ἔπεσε τεταμμένη καὶ νεκρὰ ἐπάνω εἰς
τὴν θρονίδα τῆς.

Ὁ τὸσον αἰφνίδιος αὐτὸς θάνατος μ'
ἔκαμε φρικτὴν ἐντύπωσιν· ἔχασα τὰς αἰ-
σθήσεις καὶ μ' ἐπῆραν ἀπ' ἐκεῖ. Ἡσθῆνη-
σα ἡμέρας, καὶ ὅτε ἐπανῆλθα εἰς τὴν ζωὴν,
ὁ Λεώνης μὲ ἀνήγγειλεν ὅτι εὕρισκόμην
εἰς τὴν οἰκίαν μου τοῦ λοιποῦ, διότι ἡ
διαθήκη ἠνοίχθη καὶ εὗρέθη κατὰ πάντα
ἀπρόσβλητος, καὶ οὕτως ἤμεθα κύριοι μᾶς
καλῆς περιουσίας καὶ ἐνὸς λαμπροῦ πα-
λατίου.

— Εἰς σέ, Ἰουλίττα, μὲ εἶπε, τὰ χρε-
ωστῶ ὅλα αὐτὰ περιπλέον σὲ χρεωστῶ
καὶ τὴν ἀνελπίαν, ὅτι δύναμαι νὰ ἀναπολώ
ἀνεπισχύντως καὶ ἀνευ τύψεων τῆς συνει-
δήσεώς μου τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς
φίλης μας. Ἡ εὐαισθησία σου, ἡ ἀγγελι-
κὴ σου καλωσύνη περιστοιχίσαν αὐτὰς
δι' ἐκτενῶν περιποιήσεων καὶ ἐγλύκαναν
αὐτῶν τὸ πένθος. Ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκά-
λας σου, ἡ ἀντεράστρια τὴν ὁποίαν, ἂν
ἀντὶ σοῦ ἦτο ἄλλη τις, θὰ ἔπνιγε! Σὺ καὶ
τὴν ἔλλαυες ὡς ἄλλην ἀδελφὴν σου. Εἴ-
σαι ἀγαθὴ, ἀγαθοτάτη, ἀγαθοτάτη! Τώ-
ρα ἀπόλαυε τοῦ κρηποῦ τῆς γενναιοτήτός
σου· ἰδὲ πόσον εὐδαιμονῶς πλούσιος ὢν καὶ
δυνάμενος νὰ σὲ πληρώσω ἐκ νέου ἀγα-
θῶν, ὅσων ἔχεις χρεῖαν.

— Σιώπα, τὸν λέγω, τώρα μάλιστα
ἐρυνθίω καὶ πάσχω. Ἐνόσφ ἡ γυνὴ ἐκείνη
ὑπῆρχε, καὶ εἰς αὐτὴν ἐθυσίαζα τὸν ἔρωτα
καὶ τὴν φιλατιμίαν μου, ἐπαρηγορούμην
αἰσθανομένη ὅτι τὴν ἡγάπων καὶ ἐθυσια-
ζόμεν ἄνθρωπος αὐτῆς καὶ σοῦ· τώρα, ἄλλο

δὲν βλέπω εἰμὴ τὸ χμερπὲς καὶ μυσαρὸν
ἐκείνης μου τῆς θέσεως. Πόσον πρέπει νὰ
μὰς καταφρονῇ αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ κόσμος!

— Ἀπατάσῃ τκαλίπῳρό μου παιδί,
εἶπεν ὁ Λεώνης· ὅλως ὁ κόσμος μὰς χαι-
ρετᾷ καὶ μὰς τιμᾷ αὐτὴν τὴν ὥραν, ἐπει-
δὴ εἴμεθα πλούσιοι.

Ἀλλὰ δὲν ἔχῃρα πολὺν καιρὸν ὁ Λε-
ώνης ἐκ τοῦ θριάμβου του. Οἱ συγκληρονό-
μοι ἤλθαν ἀπὸ τὴν Ῥώμην ὡς μαινόμενοι
ἐναντίον μας, μαθόντες τὰ καθέκαστα τοῦ
αἰφνιδίου ἐκείνου θανάτου, μὰς ἐκατηγό-
ρησαν ὅτι τὸν ἐπεσπύσαμεν διὰ φαρμά-
κου, καὶ ἐζήτησαν νὰ ἐκταφῇ τὸ σῶμα
ὅπως γίνῃ αὐτοψία, καθὼς καὶ ἔγινε καὶ
ἀνεγνωρίσθησαν ἀμέσως τὰ ἔχνη δηλητη-
ρίου ἀπὸ τὰ δριμύτατα.

— Ἐχάθημεν! μὲ εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Λε-
ώνης εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν μου· ἡ
Ἰλδεγόνδα ἀπέθανε δηλητηριασμένη, καὶ
κατηγοροῦμεθα διὰ τοῦτο ἡμεῖς. Ποῖος
ἄρα γε νὰ ἔκαμεν αὐτὸ τὸ ἀνοσιούργημα;
εἰς τοῦτο δὲν ὑπάρχει χρεῖα ἐρωτήσεως·
ὁ Σατανᾶς ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ Λωρέν-
σου. Κύτταξε πῶς μας ὑπηρετεῖ αὐτός
τώρα εἰνε ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐνῶ ἡμεῖς ἀποκεί-
μεθα εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης. Ἐχεις
ἀρκετὸν θάρος νὰ πηδήσῃς ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρον;

— Ὁλί, τὸν ἀποκρίνομαι, εἰμαι ἀθῶα
καὶ δὲν φοβοῦμαι τίποτε· ἂν σὺ ἦται ἔ-
νοχος, φύγε.

— Ἐνοχος δὲν εἰμαι, Ἰουλίττα, μὲ
εἶπεν ἀναγκαλισθεῖς με· μὴ με κατηγο-
ρεῖς ὅταν ἐγὼ αὐτὸς δὲν κατηγοροῦμαι.
Γινώσκεις ὅτι συνήθως δὲν φεῖδομαι τοῦ
ἑαυτοῦ μου.

Ἐκρατήθημεν καὶ ἐφυλακίσθημεν. Ἀ-
νεκρίθημεν καὶ ἐδικάσθημεν ἐπὶ διαπράξει
κακουργήματος, ἀλλὰ μὰς ἔσωσεν ἡ ἀθω-
ότης μας, καὶ ἀπελύθημεν ταχύτερα παρ'
ὅσον ἐπεριμέναμεν. Ἀπέναντι τῆς αὐτῆς
φρικτῆς κατηγορίας ἐπανεκίνησα ὅλην
τὴν ἠθικὴν δύναμιν ὅσην παρέχει μία συν-
ειδήσις καθαρὰ. Ἐκ πρώτης ἀφρητίας ἡ
νεότης μου καὶ ἡ τοῦ ἥθους μου εὐλικρί-
νεια διέθεσαν ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ πνεῦμα τῶν δι-
καστῶν. Διὰ τοῦτο ἐγὼ μὲν τάχιστα ἀπε-
λύθην· τοῦ Λεώνη ὅμως ἡ τιμὴ καὶ ἡ
ζωὴ ἔμειναν πλείοτερον καιρὸν μετέωροι.
Τέλος, καὶ μεθ' ὅλας τὰς κατ' αὐτοῦ
ὑπονοίας, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ εὗρεθῇ ἀ-
πόδειξις περὶ τῆς ἐνοχῆς του, ἐπειδὴ
καὶ αὐτὸς ἦτο ἀθῶος· ἔφριττε κατὰ τοῦ
ἀποδιδόμενου εἰς αὐτὸν ἐγκλήματος, καὶ
τοῦτο ὑπῆρχε προφανὲς ἐκ τῆς φυσιογνω-
μίας καὶ τῶν ἀποκρίσεων. Ἐξήλθε καθ-
ρὸς καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ κακουργοδικείου.

Ὅλοι οἱ θεράποντες τῆς πριγκίπισσης ἐ-
θεωρήθησαν ὡς ὑποπτοί. Ὁ μαρκήσιος
εἶχε γίνῃ ἄφαντος, ἀλλ' ἐπανῆλθε κρυφίως
καθ' ἣν ὥραν ἐξηρχόμην τῆς φυλακῆς,
καὶ ἀπήτησεν ἀπὸ τὸν Λεώνην νὰ μερισθῇ
μετ' αὐτοῦ τὴν κληρονομίαν. Διστείνεται
ὅτι εἰς αὐτὸν ἐχρεωστοῦμεν τὸ πᾶν, ἐπει-
δὴ ἀνευ τῆς τόλμης καὶ τῆς συντόμου ἐνερ-
γείας του θὰ ἐσχίζετο ἡ διαθήκη.

Ὁ Λεώνης τὸν ἠπειλήσε σπουδαίως,
ἀλλ' ὁ μαρκήσιος δὲν ἐφοβήθη πρῶς· εἶ-

χεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγγύησιν τὸν πόνον τοῦ
Ἐρριέτου, πραχθέντα ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμούς
του διὰ χειρὸς τοῦ Λεώνη, καὶ ἐδύνατο
νὰ συμπαράσῃ καὶ τοῦτον εἰς τὸν ὄλε-
θρον. Ὡστε ἠναγκάσθη ὁ Λεώνης καὶ
λυσσῶν νὰ κλίνη τὸν αὐχένα καὶ νὰ πλη-
ρώτῃ εἰς τὸν μαρκήσιον ποσὸν ὄχι εὐκα-
ταφρόνητον.

Ἠρχήσαμεν πάλιν ἔπειτα νὰ διαγῶμεν
βίον σπαταλότατον, βίον μανιώδους πο-
λυτελείας. Ἐντὸς ἑξ μηνῶν, ὁ Λεώνης
κατέφαγεν ἐκ νέου ὅ,τι εἶχε κληρονομήσει.
Καὶ ἐγὼ μὲν ἀλύπως ἔβλεπα καταστωεῦ-
μενα ἀγαθὰ ἀποκτηθέντα ἀντὶ τόσης ἐν-
τροπῆς μου καὶ θλίψεως, ἀλλὰ διὰ τὸν
Λεώνην ἐφοβούμην τὴν ἐνδειαν ἥτις πάλιν
μὰς ἐπλησίαζε. Ἠξευρα ὅτι δὲν ἐδύ-
νατο νὰ τὴν ὑπομείνῃ, καὶ ὅτι ὅπως ἐξ-
ῆλθῃ ἀπ' αὐτὴν, θὰ διέπραττε νέα ἀτο-
πήματα καὶ θὰ ἐξετίθετο εἰς νέους κιν-
δύνους. Δυστυχῶς, ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν
φέρῃ τις εἰς αἰσθήματα οἰκονομίας ἢ προ-
νοίας διὰ τὸ μέλλον· ἀπεκρίνετο διὰ θω-
πειῶν ἢ ἀστεϊσμῶν εἰς τὰς παρακλήσεις
καὶ τὰς νοουθεσίας μου. Εἶχε δεκαπέντε ἄ-
λογα ἀγγλικῶν γένους εἰς τὸν σταυλὸν
του, τραπέζι ἀνοικτὸν εἰς ὅλην τὴν πόλιν,
ἓνα θίασον μουσικῶν εἰς τὰς διαταγὰς του.
Ἀλλ' ὅ,τι ταχύτερον τὸν κατέστρεψε ἦσαν
τὰ ἄπειρα χρήματα ὅτινα ἠναγκάζετο νὰ
χορηγῇ εἰς τοὺς παλαιούς συνεταίρους του
ὅπως τοὺς ἐμποδίζῃ τοῦ νὰ χυθῶν ἐπάνω
του καὶ μεταβάλλουν τὸν οἶκόν του εἰς ἀν-
τρον ληστῶν. Εἶχε λάβει τὴν ὑπόσχεσιν
τῶν ὅτι δὲν θὰ ἐξήσκουν τὸ ἐπιτήδευσμά
των εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ ὅπως τοὺς πει-
θαναγκαζῇ ν' ἀναχωροῦν ἀπὸ τὴν αἰθου-
σαν ὅταν αἱ ἄλλοι του ξένοι ἐκάθηντο νὰ
χαρτοπαικίσουν, ὑπεχρεωτοῦτο νὰ τοὺς
πληρώνῃ καθ' ἑκάστην εἶδος φόρου. Πολ-
λάκις διὰ τὴν ἀφόρητον αὐτὴν ὑπερσοσί-
τητα τὸν ἤρχετο νὰ φύγῃ τὸν κόσμον, νὰ
πάγῃ μ' ἐμὲ νὰ κρυφθῇ εἰς εἰρηνικόν τι
ἀναχωρητήριον· ἀλλὰ πάλιν αὐτὴ ἡ ἰδέα
τὸν ἐτρέμαζε, διότι ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν
τὸν ἐνέπνεα δὲν εἶχε πλέον ἀρκετὴν δύ-
ναμιν ὥστε νὰ πληρώσῃ ὅλην τὴν
ζωὴν. Ἦτο πάντοτε πρὸς ἐμὲ περιποιη-
τικός, ἀλλὰ μὲ παρήτει, καθὼς εἰς τὴν
Βενετίαν, καὶ ἐξεδίδετο εἰς ὅλας τοῦ πλού-
του τὰς τρυφάς. Ἐξω τῆς οἰκίας διῆγε
τὸν κραυγαλέοτατον βίον, πολλὰς ἔχων ἐ-
ρωμένους, τὰς ὁποίας ἐξέλεγε μεταξὺ τοῦ
κομψοῦ κόσμου, δαφιλεύων εἰς αὐτὰς με-
γαλοπρεπέστατα δῶρα. Ποταπὸς καὶ γλί-
σχος εἰς τὸ ἀποκτεῖν, ὑπῆρχεν εἰς τὸ κα-
ταδαπανᾶν ἡγεμονικώτατος. Ὁ ἀστατος
χαρακτήρ του μετεβάλλετο μὲ τὴν περι-
ουσίαν του, καὶ ὁ πρὸς με ἔρως του ὑφί-
στατο ἀναλόγως ὅλας τὰς φάσεις. Ὅταν
τὰ πράγματα τὸν ἤρχοντο ἀνὰ στροφα καὶ
ἐστενοχωρεῖτο ἡ ἐπάσχη, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν
εἰς τὸν κόσμον ἄλλον παρ' ἐμὲ νὰ τὸν συλ-
λυπῇται καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἐπανήρχετο
εἰς ἐμὲ ἐνθουσιώδης, ἀλλ' ἐν τῇ μέσῃ τῶν
ἡδονῶν μὲ ἐλησμόνει καὶ ἐζήτει ἀλλοῦ
ζωηροτέρως ἀπολαύσεις. Ἐγίνωσκα ὅλας
τοῦ τὰς ἀπιστίας· εἶτε ἀπὸ ἀκηδίας, εἶτε
ἀπὸ ἀδιαφορίας, εἶτε ἀπὸ πεποιθήσεων εἰς

τὸ ἀκάματον τῆς συγγνώμης μου, δὲν ἐλάμβανε διόλου τὸν κόπον νὰ μὲ τὰς κρύπτῃ ὁσάκις δὲ τὸν ἐπετίμων διὰ τὸ ἀνάλητον αὐτῆς τῆς φανερολογίας του, μ' ἐνθούμιζε τὴν ἀνοχήν μου πλησίον τῆς πριγκηπίσσης Ζαγγαρόλης, καὶ μὲ ἡρώτα ἂν ἦδη ἐξηγτηθῇ ἡ μακροθυμία μου. Τοιοῦτοτρόπως τὸ παρελθὸν μὲ κατεδίδικεν εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν λύπην. Τὸ ἀδικώτερον εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ Λεῶνι εἶναι τοῦτο· ἐφαίνετο πιστεύων ὅτι ὤφειλα νὰ στέργω αὐτὰς ὅλας τὰς θυσίας χωρὶς νὰ πάσχω, καὶ ὅτι ἡ γυναῖκα εἴμπορεῖ νὰ λάβῃ τὴν ἑξίν τοῦ νὰ ὑπερνικᾷ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς.

Ἐλαβα ἐπιστολὴν τῆς μητρός μου, μαθούσης τέλος πάντων διὰ τοῦ Ἑρριέτου τὰ κατ' ἐμέ. Ἐνῶ ἐτοιμαζέτο νὰ ἔλθῃ πρὸς ἀναζήτησίν μου, ἔπεσε βαρέως ἀσθενής. Καὶ μὲ παρεκάλει λοιπὸν νὰ πάγω νὰ τὴν περιποιηθῶ εἰς τὴν νόσον τῆς, ὑποσχομένη ὅτι θὰ μ' ἐδέχετο χωρὶς νὰ μὲ ὀνειδίσῃ, μάλιστα δὲ εὐγνωμονούσα. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ὑπῆρχε πρὸς ἐμὲ φιλοστοργωτάτη καὶ γλυκυτάτη· τὴν κατέβρεξα ἀπὸ δάκρυα· ἀλλὰ μ' ἐφαίνετο καὶ ἀκουσίως μου ὅλως ἀνάρμοστος ἀπὸ μητρὸς πρὸς θυγατέρα· αἱ ἐκφράσεις τῆς ἐνέφαιναν τόσην τρυφερότητα καὶ ταπεινώσιν, ὥστε κατὴντων ἀνοίκειοι. Ὀλην μου τὴν ιδέαν νὰ εἰπῶ; ἐκεῖνο δὲν ἦτο πλέον συγχώρησις γενναίας μητρός, ἀλλὰ πρὸς-κλησις γυναικὸς ἀνιωμένης καὶ ἀρρώστου. Ἀνεχώρησα παρευθὺς καὶ τὴν ἡύρα εἰς τὰ λοιπὰ. Μ' ἔδωκε τὴν εὐχὴν τῆς, μ' ἐσυγχώρησε, καὶ ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου συστήνουσά με νὰ εἰπῶ νὰ τὴν θάψουν μὲ μίαν καπνοῖαν ἐσθῆτα, τὴν ὁποίαν ἡγάπα πολὺ.

Ἐπεταί συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Δὲν εἶπον τοῦτο, Μεγαλειοτάτη! ἀνέκραξεν ὁ νέος, τὸν ὁποῖον ἡ λύπη τῆς δυστυχοῦς ταύτης γυναικὸς ἤρξατο κάπως νὰ συγκινῇ.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ νέου τὴν πλήρην δακρύων βλέμμα τῆς.

— Εἶνε δυνατόν;... ἀνέκραξε πλήρην χαρᾶς, ἀφιεροῖς λοιπὸν εἰς τὴν βασιλίσσαν σου τὸν γενναῖον βραχίονά σου καὶ τὸ ξιφὸς σου; Ἡ καρδιά αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἐμάντευσα τὰ εὐγενῆ αἰσθητά, ἀφιερῶται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς ἐμέ; Ὅθ μὲ ἀγαπήσῃ ἄνευ συμφέροντος, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὀπισθοβουλίας;... Ὅθ ἔχω εἰς πᾶσαν περιστάσιν, ἓνα φίλον... ἓνα ἀδελφόν;... Ἀχ! βλέπεις, Ὀλιβιέρ; δὲν εἰμαι κακὴ, ὅπως μὲ λέγουσιν οἱ ἐχθροί μου... Αἰσθάνομαι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν χαρὰν ἀνεκλάλητον ἐν ἐμοὶ καὶ ἡ ψυχὴ μου ὑψοῦται εἰς τὸν οὐρανόν, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν σήμερον ἠδόκησε νὰ μοι παρασχή!...

Καί, ὡς εἰ θέλουσα νὰ ἐπισημοποιήσῃ τοὺς λόγους τῆς, ἐξέτεινε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖράς τῆς καὶ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ Ὀλιβιέρου, ἀφήσασα ἐπίτηδες νὰ φαίνωνται τὰ ἀλαβαστρίνα στήθη τῆς καὶ οἱ ἡμίγυμνοι κατὰλευκοὶ βραχίονές τῆς.

Ὁ Ὀλιβιέρ; ἡγέρθη ἀποτόμως· ὅπως δὲ ἀποφύγῃ τὸν πειρασμόν, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς· πρὸ τοιοῦτου ἀσέμνου θεάματος καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν ἀγνὴν τῆς Ζολάνδης εἰκόνα, ἐπαναγαγοῦσαν αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος.

— Μόλις ἡ εὐχὴ μου πραγματοποιήθη, Μεγαλειοτάτη, ὑπέλαβε σταθερῶς, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ὁ βραχίον μου καὶ τὸ ξιφὸς μου ἀνήκουσιν εἰς ὑμᾶς, ὅπως τιμωρήσωσι τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ τῆς προσφίλους Γαλλίας. Σὰς δίδω τὸν λόγον μου!

Ἡ Ἰσαβέλλα ἠνώνησε πάραυτα ὅτι ὁ θρίαμβος δὲν ὑπῆρχεν εἰς ἐτὶ ἐντελής.

Ὅθεν ἐν ἀκαρεῖ ἡγέρθη καὶ διευθυνθεῖσα πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἦσαν παρατεθειμένα πολυποικίλα φαγητά, γλυκίσματα καὶ διάφορα ἄλλα, ἔλαβε χρυσοῦν ποτήριον, ὅπερ πληρώσασα ἐπιζάνθου οἴνου, προσέφερεν εἰς τὸν Ὀλιβιέρ.

— Κύριε Ὀλιβιέρ, ὑπάρχει συνήθεια εἰς τὴν πατρίδα μου, καθ' ἣν, ὅταν δύο ἄτομα συνδέωνται διὰ φιλίας, ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ὀφείλει νὰ κενώσῃ ποτήριον πλήρες οἴνου εἰς τιμὴν τοῦ ἀρρήκτου τούτου δεσμοῦ, ὃν μόνος ὁ θάνατος θὰ διαλύσῃ. Λοιπὸν, ἰδοὺ τὸ ποτήριόν σου.

Ὁ Ὀλιβιέρ; ἔλαβε τὸ ποτήριον διὰ τρεμούσης χεῖρός.

— Ἰδοὺ καὶ τὸ ἰδικόν μου, προσέθηκεν ἡ βασιλίσσα, πληρώσασα δεύτερον ποτήριον. Προπίνω ὑπὲρ τῆς φιλίας μας, Ὀλιβιέρ!... Εἴθε νὰ ᾔνε ἀθάνατος, ὅπως ὁ οἶνος οὗτος!...

Καί, συνειθισμένη οὖσα εἰς τοιαῦτα ὄργια, ἡ Ἰσαβέλλα ἐκένωσε μέχρι πυθμένος τὸ ποτήριον.

Ὁ Ὀλιβιέρ; ἐμμήθη τὸ παραδειγματῆς· ἀλλὰ, μόλις κενώσας αὐτό, ἡσθάνθη φλόγας κατακαίουσας τὰ σπλάγγνα του.

Ἡ βασιλίσσα ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τῷ ἔνευσε νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς.

— Ἡδὴ, ὅτε ἐγενόμεθα φίλοι, ἀγαπητὲ Ὀλιβιέρ, εἶπεν, ἅς ὁμιλήσωμεν εἰλικρινῶς... καὶ ἐμπιστευθῇ εἰς ἐμὲ τὰ βāsανά σου. Διηγῆθητί μου τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας σου καὶ τὰς περὶ τοῦ παρόντος ἀνησυχίας σου... Δὲν θέλω νὰ μοι ὁμιλήσῃς περὶ τῶν ἐρώτων σου, διότι τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν σὲ εἶδον, μ' ἐβεβαίωσες ὅτι ἡ καρδιά σου εἶνε ἐλευθέρη.

— Τότε σὰς ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν, Μεγαλειοτάτη... ἀλλὰ κατόπιν...

— Κατόπιν ἡρώτησεν ἡ βασιλίσσα ἐπιχαρίτως μειδιῶσα.

— Κατόπιν; ὑπεσχέθη αὐτὴν, Μεγαλειοτάτη.

— Εἶνε ὑποσχέσεις αὗται, Ὀλιβιέρ, εἰς τὰς ὁποίας δὲν δύναται εὐκόλως νὰ ἐμπιστευθῇ γυνὴ τις. Οἱ νέοι τῆς ἡλικίας

σου δὲν ἀγαπῶσι τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα.

— Μὲ κρίνετε κακῶς, Μεγαλειοτάτη. Ὅταν ἀπαξ ὀρκισθῶ, ὀρκίσθην διὰ παντός.

— Ἐστῶ, τὸ θέλω καὶ ἐγώ, ὠραῖέ μου φίλε, νὰ ᾔσῃ αἰσθηματίας... τόσῳ τὸ καλλίτερον δι' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐξελεξες!.. Ἀλλὰ ποία νὰ ᾔνε ἄρα γε αὕτη; μήπως εἶνε πριγκηπίσσα;... δούκισσα;... ἡ μεγάλη τις πλουσία κυρία;... Τίς οἶδεν; Εἶνε ἄρα γε ἀξία τοῦ ἔρωτος ἐνὸς γενναίου καὶ εὐγενοῦς ἱππότου;

Ὁ Ὀλιβιέρ; εἰσώπα, ἐνῶ ἡ Ἰσαβέλλα, προσηλωμένον ἔχουσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ κρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν τῆς, ἀνέμενε τὴν ἀπάντησίν του μετὰ παλμῶν καρδίας.

— Ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Ὀλιβιέρ; εἶνε νέη πτωχὴ καὶ ἀφανής, ὡς ἐγώ! Ὁ πατήρ τῆς εἶνε στρατιώτης, ὡς μοὶ εἶπεν. Ἀγαπῶμεθα ἀμοιβαίως, καὶ οὐδὲν δύναται νὰ μας χωρίσῃ ποτέ!

Ἄν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ὀλιβιέρ; παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸ πρόσωπον τῆς Ἰσαβέλλας, βεβαίως θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἡγγισεν ἡ ἐσχάτη του ὥρα.

Ὡχρά, ἡ μάλλον πελιδνὴ, τοὺς χαρὰς τοῦ προσώπου τῆς ἔχουσα συνεσταλμένους καὶ τὸ βλέμμα πλήρην ὀργῆς, ἡ Ἰσαβέλλα ὁμοιάζε πρὸς μίαν τῶν ἀρχαίων ἐκείνων μαινάδων, αἵτινες ἐν ἀκαρεῖ κατεσπάραττον τὸν αὐθάδη ἐκείνον, ὅστις ἤρχετο νὰ διαταράξῃ τοὺς μυστηριώδεις διαλογισμούς των. Ἀπατηθεῖσα οἰκτρῶς εἰς τὰς ἐλπίδας τῆς καὶ τρωθεῖσα ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ τῆς, ἡ Ἰσαβέλλα οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο ἢ πῶς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄθλιον ἐκείνον νέον, ὅστις ἀναιδῶς περιεφρόνησεν αὐτήν, τολμήσας νὰ ὁμιλήσῃ ἐνώπιόν τῆς περὶ ἄλλης γυναικός, καὶ ὁ ὁποῖος εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν βασιλίσσαν τῆς Γαλλίας ἡμίγυμνον, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον παλμόν τῆς καρδίας!... Τοῦτο ἦτο ἀνυπόφορον!...

Οὐχ ἦττον, καταβαλοῦσα πᾶσαν προσπάθειαν, ἡ πανοῦργος βασιλίσσα διέμεινεν ἀτάραχος.

Ἐπρεπε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἡγάπα ὁ Ὀλιβιέρ;.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε μετὰ φωνῆς γαληνιαίας, ἐν ἣ δυσκόλως ἐδύνάτο τις νὰ διακρίνῃ τὴν θύελλαν, ἥτις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐκραγῇ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, τῇ ἀληθείᾳ, Ὀλιβιέρ, πρέπει νὰ μοι ἀνοίξῃς ὁλόκληρον τὴν καρδίαν σου!... τοσοῦτῳ μάλλον, καθόσον οἱ νεανικοὶ ἔρωτες περιστοιχίζονται σχεδὸν πάντοτε ὑπὸ ἀπείρων δυσκολιῶν, αἵτινες, ὅπως ὑπερπηδήσῃ τις αὐτάς, ἀπαιτοῦσι τὴν βοήθειαν εἰλικρινοῦς τινοῦ φίλης, ὡς ἐγώ.

— Πῶς! Μεγαλειοτάτη, ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ὁ Ὀλιβιέρ; ἂν ἦτο δυνατόν;... Ὅθ συγκατετίθεσθε;...

— Καὶ διατὶ ὄχι;... Μήπως δὲν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι οἱ ἄνθρωποι νὰ βοηθῶμεν ἀλλήλους;